

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง : การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในธรรมชาติของประชาชนบ้านสะโง๊ะ ตำบลศรีดอนมูล
อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย
ผู้วิจัย : จ่านอก พันธุ์ศักดิ์ ชูทอง
ชื่อปริญญา : วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (ส่งเสริมการเกษตร)
สาขาวิชา : ส่งเสริมการเกษตร
ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ :

(รองศาสตราจารย์ ดร.น้ำชัย หนูผล)

29 / 23 / 41

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ทราบถึงลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมของประชาชนบ้านสะโง๊ะ (2) ทราบถึงทัศนคติของประชาชนบ้านสะโง๊ะเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (3) ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคด้านการพัฒนาให้ชุมชนสะโง๊ะเป็นส่วนสถานที่ท่องเที่ยวที่มีศักยภาพอย่างยั่งยืน ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือประชาชนบ้านสะโง๊ะ ตำบลศรีดอนมูล จำนวน 187 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้คือ แบบสอบถามเพื่อการสัมภาษณ์ และวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์

ผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ไม่ได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษา มีอายุเฉลี่ย 36 ปี ส่วนมากสมรสแล้ว มีรายได้เฉลี่ย 14,042 บาทต่อปี มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวเฉลี่ย 5 คน และเป็นแรงงานเกษตรกรรมเฉลี่ย 2 คน มีพื้นที่ทำการเกษตรเฉลี่ย 5 ไร่ ส่วนมากประกอบอาชีพการเกษตร โดยเลือกปลูกข้าวไร่บนที่สูงและเลี้ยงไก่มากที่สุด อาชีพเสริมที่นิยมทำคืออาชีพรับจ้าง ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารด้านการเกษตร การเมืองและการท่องเที่ยวจากรายการโทรทัศน์มากที่สุด

ทัศนคติของประชาชนบ้านสะโง๊ะเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์นั้น ผลการวิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีทัศนคติในระดับที่ดีมากต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ โดยมีทัศนคติต่อกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ประชาชนสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้ง 4 องค์ประกอบ คือ (1) การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ (2) การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม (3) ประโยชน์ของชุมชน

และ (4) การศึกษาสิ่งแวดล้อม ซึ่งประชาชนมีทัศนคติเกี่ยวกับแนวคิดด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ที่ถูกต้องและเป็นไปในทางที่ยั่งยืน

สำหรับปัญหาและอุปสรรค หากจะมีการพัฒนาให้ชุมชนสะโง๊ะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีศักยภาพอย่างยั่งยืนในโอกาสต่อไปนั้นพบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุว่าไม่มีปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนา นอกจากนั้นประชาชนส่วนใหญ่ยังเห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาให้ชุมชนสะโง๊ะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีศักยภาพอย่างยั่งยืนโดยเร็วและพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการพัฒนาทุกประการ แต่ปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวกับตัวของประชาชนเอง คือ ประชาชนส่วนใหญ่ขาดความรู้ขั้นพื้นฐาน (ไม่จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา) และปัญหาด้านสาธารณูปโภค เช่น ถนนสายหลักที่ใช้สัญจรเข้าออกหมู่บ้านมีสภาพไม่ดี การติดต่อสื่อสารล่าช้า และปัญหาการขาดแคลนน้ำอุปโภคบริโภคในฤดูแล้ง ซึ่งปัญหาคงกล่าวนี้ประชาชนบ้านสะโง๊ะมีความประสงค์ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่รับผิดชอบทุกฝ่ายเอาใจใส่ในการพัฒนา เพื่อแก้ปัญหาอย่างแท้จริง ต่อไป